

Ispitit în pustie, de fiecare dată Isus răspunde repetând cuvintele Scripturii, cuvinte pe care, reținându-le, devin o parte din El, iar în vreme de criză trec de la stadiul de asimilare, de stare a spiritului la cel de atitudine și acțiune. („Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine” vs. 98). Dincolo de a fi doar o învățătură, pentru Hristos Cuvântul era un mod de viață, singura cale viabilă, El însuși fiind Calea, Adevărul, Viața. O problemă reală a bisericii este lipsa de concordanță a învățaturii cu practicarea ei. În final, ceea ce mărturisim nu poate și nici nu va fi altceva decât ceea ce trăim. („Jur, și mă voi ținea de jurământ, că voi păzi legile Tale cele drepte” vs. 106).

Pentru ca un pasionat să fie recunoscut și apreciat ca atare, un singur lucru rămâne de făcut. Un ultim obicei al lui Isus amintit aici este acela de a împărtăși semenilor experiența Lui cu Tatăl. „Gloatele s-au adunat din nou la El; și, după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe” (Marcu 10:1). Suntem trimiși de Hristos să fim lumini, iar pentru ca să ne împlinim menirea de ucenici îndemnul meu este: Dă mai departe!

Dorin Chereji

E timp de rugăciune

Cu cât se apropie mai mult venirea Domnului Isus cu atât e timp pentru mai multă rugăciune. Ne dorim copiii, părinții sau partenerii de viață întorși la Domnul și nu ne e de ajuns să strigăm singuri. Sunt convinsă că toți cei care avem pe cineva drag, ne rugăm în fiecare zi, dar Scriptura spune: "Rugați-vă unii pentru alții." E timp să facem liste pe care să-i scriem pe nume pe toți cei nemântuiți din grupul de părtășie, să strigăm zilnic la Domnul pentru ei. Și pentru că sunt duhuri care nu ies decât cu post și rugăciune, să ținem zile

pentru fiecare din ei pe rând.

Suntem în criză mondială și Satan va profita, va încerca să ne ocupe timpul cu orice altceva. Și...totuși e timp pentru mai multă rugăciune.

"Cereți și vi se va da", da, Doamne, dă-mi înțelepciune să-mi organizez timpul în așa fel încât să mai adaug și nu să tai din timpul acordat Ție.

*"Când simți că totu-n jur se prăbușește
Și vezi că-apar probleme fel de fel
E timp pentru mai multă rugăciune
Căci glasul ei se-nalță pân' la cer".*

Rodica Pașca

ANUNȚURI:

Luni - ora 18 Comitet

Miercuri - ora 18 Repetiție de cor

Joi - ora 18 Biserică

Vineri - ora 17 Clubul Awana

Sâmbătă - ora 18 Întâlnirea de tineret

Duminică - ora 11 va avea loc Adunarea

Generală A Bisericii

după următoarea ORDINE DE ZI:

1. Alegerea biroului de zi (președinte, secretar)
-alegerea numărătorilor de voturi
-numărarea celor prezenți
2. Prezentarea și votarea ordinii de zi
3. Rapoarte de activitate
-raport casier
-raport cenzori
-raport pastor
4. Discuții pe marginea rapoartelor de activitate
5. Membrale
6. Prezentarea și votarea bugetului pe anul 2009
7. Strategie. Luări de cuvânt, propuneri
8. Rugăciune de mulțumire și încredințare

STUDIUL BIBLIC:

Mântuirea e la Domnul, nu la oameni

Isaia 20::1-27:13

Pulsul Bisericii Creștine Baptiste Biruinta

Anul X, Nr. 428 din 8 Februarie 2009

Adresa: Baia Mare, Str. I. Maniu Nr. 3B, Telefon: 0362.411252

RĂNILE PRIETENIEI

*„Rănilor făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui,
dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase.” (Proverbe 27:6)*

Dacă până acum n-ai fost rănit de niciun prieten înseamnă că nu ai un prieten adevărat, sau lucru mai puțin probabil, ești un om perfect. Deoarece trăim pe un pământ blestemat și avem o natură supusă greșelii, chiar dacă suntem antrenați în procesul sfințirii și asemănării noastre cu Domnul Isus, sunt momente și situații în care vorbirea, comportamentul, deciziile sau acțiunile noastre lasă de dorit. În astfel de momente avem nevoie mai mult ca oricând de un prieten sincer care să ne ajute să ne îndreptăm.

Desigur că firea reacționează potrivit atunci când cineva ne spune că am greșit. De regulă prima noastră reacție este să negăm vinovăția și să încercăm eschivări elegante de la asumarea propriilor greșeli. Însă un prieten iubitor și sincer, va ști cu înțelepciune și tact să ne dovedească vinovăția, cu scopul de a ne îndrepta. Este foarte important ca prietenii noștri apropiați să știe că au din partea noastră toată libertatea să ne atragă atenția și să ne mustre atunci când văd la noi stări, cuvinte sau acțiuni nepotrivite. Dacă strângem în jurul nostru doar prieteni care vor fi gata să aprobe și să laude acțiunile noastre indiferent dacă sunt bune sau rele, facem acest lucru spre nenorocirea noastră.

În familia lui Dumnezeu trebuie să avem astfel de prieteni care să ne iubească atât de mult încât să nu își permită să ne lase să persistăm în greșeli, chiar cu riscul să ne supărăm pe ei. Dacă acest lucru s-ar întâmpla în mod frecvent, creșterea și maturizarea noastră spirituală s-ar produce într-un ritm mai sănătos, fără carențele și stagnările produse de astfel de stări. Oare ne-am încurajat noi prietenii suficient de mult încât să știe că au tot acceptul nostru să ne mustre atunci când consideră că am întrecut limita? Sau ne amăgim fericiindu-ne cu sărutările amăgitoare și mincinoase ale vrăjmașului, care nu ne laudă din dragoste ci tocmai ca să ne încurajeze acțiunile greșite, dorind în acest fel să ne grăbească falimentul?

Când te sărută dușmanul este ca și cum te-ar săruta șarpele sau scorpionul, așa că ferește-te de astfel de aprecieri și laude. Dacă ești copilul lui Dumnezeu și dacă stai ancorat în Cuvântul Său și în părtășia bisericii, Dumnezeu te va binecuvânta cu prieteni sinceri care vor fi gata să te iubească, chiar dacă uneori în dragostea și credințioșia lor față de tine, te vor răni, arătându-ți greșelile.

Trebuie să învățăm să iubim astfel de răni, pentru că rănilor prieteniei vindecă

ceea ce sărutările înșelătoare nu pot vindeca niciodată și pot face din noi ceea ce singuri n-am putea deveni.

pastor *Daniel Chereji*

"Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste!"

(1 Cor 16:14)

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ales din lumea aceasta plină de păcat și m-a făcut copilul Său. Îi mulțumesc că m-a chemat în lucrarea Sa, că m-a ajutat să-i înțeleg chemarea pe care mi-a făcut-o.

Îmi aduc aminte când eram la școală, diriginta ne-a întrebat pe fiecare elev ce dorim să ne facem când vom termina școala și eu am zis că vreau să fiu învățătoare sau profesoară, nu știam atunci că Dumnezeu ne aude și ne cunoaște dorințele, dar Îi mulțumesc că mi-a împlinit această dorință pentru că El știa cât de mult iubesc copiii și că îmi plăcea să lucrez cu ei.

Când am început să lucrez cu copiii de la Țicău, mi-a fost foarte greu din cauză că ei sunt așa cum sunt, dar slavă Domnului că m-a ajutat să trec peste aceasta și îi mulțumesc pentru pasiunea pe care a pus-o în inima mea de a sluji în lucrarea Lui. Atâta vreme cât am dragoste în inima mea față de Dumnezeu, voi avea și pasiune de a-i sluji și pe alții și voi sluji cu bucurie în orice lucrare mă va chema Dumnezeu. El știe cu câtă pasiune slujesc în lucrarea cu copiii de la Țicău, în lucrarea cu copiii de la Clubul AWANA, în lucrarea corului și o fac cu bucurie pentru că Îl iubesc pe Domnul, deși uneori mi-e greu deoarece timpul este foarte scurt să mă pregătesc pentru toate și să mă ocup și de familie, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că îmi dă putere să ies biruitoare în toate lucrurile.

O persoană cu cât se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult este

dedicată slujirii. Pasiunea pentru Hristos, devine curând o pasiune pentru a spune altora despre El.

Dumnezeu să ne ajute pe toți să slujim cu pasiune în orice lucrare la care suntem chemați și tot ce facem să facem ca pentru El. Amin

Olga Berchi

Citind cartea "Cu Dumnezeu în subterană" am descoperit un exemplu în slujire și în devotament față de Domnul Isus, numele acestuia este Richard Wurmbrand (autorul cărții). Acest om a înțeles planul lui Dumnezeu cu privire la viața sa și L-a slujit cu dăruire și în cele mai grele condiții. A fost trimis în închisoare pentru că nu a renunțat la credința lui, dar nu a uitat nicio clipă scopul lui ca și copil al lui Dumnezeu: acela de a spune și altora Vestea Bună a împăcării cu Hristos, știa că Dumnezeu îi conduce viața și că a ajuns în închisoare pentru a-L reprezenta pe El atât în fața colegilor de suferință, cât și în fața torționarilor. Colegii săi erau oameni revoltați, oameni chinuți, supărați pe sistem, pe Dumnezeu, mulți se considerau atei, dar fratele nostru, prin puterea Duhului Sfânt i-a slujit până la sacrificiu și le-a vorbit despre Dumnezeu pe înțelesul lor, aducând lumină în viețile acelor condamnați. Când vorbea cu torționarii îl proclama cu mult curaj pe Hristos, indiferent de riscuri, majoritatea dintre aceștia se declarau atei, dar toate argumentele lor păleau în fața învățurii creștine a fratelui nostru. Replicile lui pline de înțelepciune îmi amiteau de replicile Domnului Isus din discuțiile Lui cu fariseii și cărturarii, întotdeauna El avea ultimul cuvânt, iar învățații vremii rămâneau fără replici.

Într-una din închisorile din țară, fratele Wurmbrand, fiind bolnav, a fost trimis în camera 4, aceasta era camera

muribunzilor, nimeni n-a mai ieșit viu de acolo, în afară de fratele nostru. M-a cercetat mult concluzia lui în ceea ce privește starea spirituală a muribunzilor: "mulți veniseră în camera 4 ca necredincioși convinși. Am văzut totdeauna necredința lor prăbușindu-se în fața morții. E ușor să fii ateu în împrejurări plăcute. O convingere fermă rezistă unor presiuni enorme; nu am văzut ca ateismul să reziste în fața morții".

Deși mulți se rugau și posteau pentru el, fratele Wurmbrand considera că este important să postească și el, în ciuda suferinței, bolii și subnutriției. Ani de zile n-a pus mâna pe Biblie, tot ce asimilase din ea l-a ajutat foarte mult în închisoare, împreună cu Duhul Sfânt care i-a dat putere și l-a călăuzit. Cartea este o laudă la adresa Mântuitorului, din ea reiese dragostea lui Dumnezeu pentru oameni și puterea pe care o dă copiilor Lui în situații-limită pentru a se ridica deasupra circumstanțelor și a fi victorioși împreună cu El.

Pe mine m-a cercetat mult Domnul prin această carte, m-a ajutat să-mi restabilesc prioritățile, să văd care sunt lucrurile cu adevărat importante în viață. Sunt vremuri grele, dragii mei, haideți să ne ancorăm puternic în Cuvântul dătător de viață al Domnului, ca atunci când vor veni ispitele, încercările să fim învingători cu Mântuitorul nostru, iar când va trebui să-L proclamăm s-o facem cu toată convingerea, asumându-ne orice risc.

Ancuța Rus

**"Cât de mult iubesc Legea Ta!
Toată ziua mă gândesc la ea"**, exclamă, deși aflat în vremuri de strâmtorare, autorul psalmului 119 (vs. 97). Cu inima amărâtă, viața însăși fiindu-i primejduită, (nici unul dintre noi nu l-ar fi judecat, ba chiar am fi considerat absolut firesc și just

din punct de vedere uman ca mintea să îi fie preocupată cu planuri de ieșire din criză) David nu pregetă să exclame cu aceeași exuberantă: „Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găsește o mare pradă.”

Dacă în privința rugăciunii există o reală îngrijorare la nivelul conducerii bisericilor neoprotestante, fiind numită „cenușăreasa bisericii”, probabil adâncirea în Cuvântul lui Dumnezeu, apropierea intimă de El devine, încet, un concept străin pentru credincioși din toate generațiile. Contraoferta societății actuale este de o diversitate fără precedent în istoria culturii și civilizației, mergând până la particularizări cvasiantropologice, de la inducerea unei etici hedoniste până la stări și filosofii ale căror țintă clară este înlocuirea sintagmei „unitate în diversitate” cu o alta, interpretabilă, individualizare în globalizare.

Vorbind despre perseverența în alegerea lucrurilor Împărăției lui Dumnezeu, dincolo de orice exemplu, chiar vrednic de toată admirația de ar fi, cea mai bună pildă rămâne, cu siguranță, viața trăită de Isus Hristos. Ca om, Hristos (asemenea psalmistului, de altfel) conștientizează că se poate păstra drept, neîntinat doar elaborând o strategie și perseverând în deciziile luate. („Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în ticăloșia mea”, realizează psalmistul vs. 92).

Încă de la o primă apropiere observăm că Hristos avea anumite obiceiuri. Îl întâlnim retrăgându-se pe munte, departe de agitația mulțimii, probabil într-o stare de relaxare receptivă, ca să se roage. Adesea Îl întâlnim la templu, citind sururile Legii, și stând de vorbă cu învățații vremii, practic amintindu-și, aprofundând. („Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la Ea”, exclamă psalmistul în versetul 97).